

МИРОСЛАВ ЦЕРА МИХАИЛОВИЋ

ЧИСТ РАЧУН

НИКОГ НИГДЕ

никога испред никог иза
изгубише се негде људи
а јуче гужва низ до низа
свако би сваком да пресуди

чује се звекет ту и тамо
резак звук лети из мањерке
ти си одабран сви то знамо
да кренеш међу ретке зверке

само ти баш са праве стране
препознаш чуда сред паланке
коме ће ко да вида ране
чије ће ноге у опанке

тако то иде сваком своје
кад-тад се рачун ипак преда
само док теби капу кроје
само се теби никад не да

НОВА МАНТРА

дрзнуше се да покажу прстом
на онога што клечи пред крстом

и што нема и то да му сруше
да му вежу камен око гуше

да с каменом и он окамени
па међашем ударе по жени

отму пород до праха га сатру
сатру семе нову сроче мантру

дигну Службе гумицом избришу
траг и име тога што кидишу

ко да може и живо и здраво
да умртве кривим кад је право

ЈОК

овај свет одлази
истиче му рок
сад у пуној снази
судњи скаче скок

овај се за оним
сврстава у блок
и свако се газди
примиче уз бок

а не схвата нико
главни шта је ток
да не може никуд
заглављен у шток

шта ће да уследи
друго него шок
кад плуну на себе
и сете за јок

ЧЕКАЛИЦА

где смо данас где је српско биће
да целива у крст Немањиће

зар баш ништа ни трунке не оста
од тог духа од великог поста

рађа ли се мудрац или јунак
да прочисти српске куће чунак

па што мисли да уме да рекне
с места макне док све не запекне

слух отвори око да прогледа
да се крштен некрсту не преда

да из сна се прене српска глава
чека Растко чека Свети Сава

ТО НЕШТО

како да завршиш ову књигу
када је све пресушило
када нема речи
потребних за овако суптилне послове
када нема оног *нечеї*
оног неухватљивог
оног неопходног за посебне подухвате

на такво питање нема одговора
то што не може да се именује
баш то прави проблем
а проблема је напретек

редовно у таквим приликама
у којима једва да се може дисати
осуђен си на наизвесност
на чекање да то *нешто* проради
да се догоди оно што не зависи од тебе

оно што се однекуд пројави
бане изненада ненајављено
лупи те још неосвешћеног
и књига се сама од себе заврши

ЛЕК ЗА РАТНЕ ВЕТЕРАНЕ

не излазим више ван куће
то је једина слободна територија
међу чијим се претесним зидовима
колико-толико још увек осећам безбедним
како да изађем када се нема куда и нема са ким
када се утроба преврће
свакоме коме је пупак остао у Неместу
и не мири се са реалношћу
сада царује олош која пустоши све
пустоши душе Немештана

слободне територије и не треба узимати озбиљно
исто је и на оној преображењској
одакле је љути Илија – Војвода Пчињски
кретао са комитском својом четом
које се затворених очију некако докопам
ту ограђен жичаном оградом
изложен музичком терору првог комшије
чији репертоар одређује врста и количина пића
ћутим да не буде горе
јер у супротном
нека врста репресије следи неминовно

ту стрпљиво чекам песму птичјег хора
ту убирем хајдучицу и мајчину душицу
нану лаванду зову липу жалфију
винобојку и враниловку
ту се присетим малих великих чуда
попут винског подрума у Карађорђевој 21
над којим као на мртвој стражи бди Миодраг З.
заточеник тајни винове лозе која му чува сан
командант војске пчелињих ројева
пројектант сопственог струјног кола

врцави маг са необјашњивим моћима
да медом и вином духом поготово
враћа у живот све
који би накриво насађен свет одавно напустили

уморан од свега
ипак радије бежим у сан
јер мора се признати
линија мањег отпора лек је за ратне ветеране
којима се није посрећило да на бојишту остану

ТВОЈЕ ВРЕМЕ

ако је тешко да се збори
неће је тешко да се ћути
затој сљг уста кој отвори
мора да нешто па ће мути

и мешај кал и крши грутке
твоје га стварно нигде нема
до кљд ли ће те фаћав лутке
до кљд ће важи иста шема

а кљд ти дође оној време
да легнеш и да Њега сретнеш
ће кршиш главу чешкаш теме
у што ли ће се тљг преметнеш

ДУГ

дън по дън се ређа и прооди
што год видиш што год чујеш трнеш
на куде ће тек да се побди
не ће знајеш док се не одзрнеш

нема кој да очи ти отвори
никој више никога не гледа
све је глуво кој реч да прозбори
нигде нада па макар и бледа

од државу давно ништо нема
ни у цркву не знајеш кој служи
пре него те свашточиња сема
на Господа барем се одужи

СЪН

језик врже језик и одврже
добро мисли добро да казујеш
од што бегаш такој што се трже
кога сѣг ћеш нем да зарадујеш

за језик ћеш сам да се прегризеш
ако ти га мачка не изеде
пре него се до крај не разнижеш
ће те кршив како школске креде

цабе кршив кѣд је табла празна
све се дајман само замотало
цвећке суве пробушена вазна
одзвонило глуво тропатало